

לקוח מתוך הספר "הורים ללא סוף":

כיתה ג' / הרב שי פירון, מחנך ורב ואב לילד מיוחד

בני הולך לכיתה ג'. לפני שנתיים, כשהלך לכיתה א', התרגשנו, התפללנו ובעיקר דאגנו. כי הילד שלנו הוא ילד מיוחד, עם נכות קשה, שהולך לבית ספר רגיל. לא מעט הורים לילדים מיוחדים הזהירו אותנו והסתכלו עלינו במבט סלחני, כמי שאומרים: "השתגעתם?! ילד מיוחד לחינוך הרגיל?! אתם עוד תתחרטו."

חלפו שלוש שנים, ואין לנו ברירה אלא לספר שקשה לנו. שלא באמת רוצים את הילד שלנו. שאף על פי שהוא מוכשר, חביב, שמח וחברותי, ואף שהוא משקיע כדי לצמצם פערים ולעמוד בכל היעדים הלימודיים – קשה לנו. נכון, המחנכת שלו בשנתיים הראשונות היתה מלאך, ומנהלת בית הספר וצוותה תרמו לא מעט. אבל אנחנו מצויים בקרב מתמיד, בלוחמה בלתי-פוסקת על הזכויות של ילד אחד במדינת היהודים.

לגדל ילד מיוחד זו משימה מרחיבת נפש. הילדים האחרים שלנו, האחים שלו, הפכו לפעילים חברתיים קטנים. מנהלת בית הספר היסודי התקשרה לספר על השיעור שהעבירה בתנו על "קבלת השונה", שיעור שגרם גם לצוות לדמוע. כשילד מיוחד גדל בבית, אתה לא מדבר "על" אלא חי "את".